

SÒNIA FERNÁNDEZ-VIDAL

LA PORTA DELS TRES PANYS

Estrella Polar

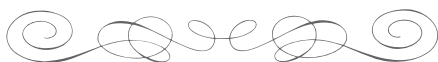
SÒNIA FERNÁNDEZ-VIDAL

LA PORTA DELS TRES PANYS

Estrella Polar

Estrella Polar, 2024

© del text: Sònia Fernández-Vidal, 2018

© de les il·lustracions: David G. Forés, 2018

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2024

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2018

Primera edició en aquesta presentació: octubre del 2024

ISBN: 978-84-1389-952-7

Dipòsit legal: B. 15.347-2024

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats
de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup 62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

UN MISSATGE MISTERIÓS

En Niko es va quedar paralitzat al llit, perplex pel que acabava d'aparèixer al sostre de la seva habitació:

**Si vols que passin coses
diferents, deixa de fer
sempre el mateix.**

L'enigmàtica frase es reflectia, per algun estrany efecte òptic, just damunt del seu cap. Estava acostumat a veure el reflex dels cotxes del carrer, i fins i tot podia distingir-ne el color, però mai no li havia passat una cosa així.

El crit de la seva mare va fer que abandonés aquell enigma i es llevés d'una revolada.

—NIKO, GANDUL, TORNARÀS A FER TARD!

Mentre es vestia, va evocar amb amargor el dia anterior. El seu estómac es va regirar en recordar el professor de física. Tenia el mal costum de preguntar-li just quan tenia el cap als núvols, i ahir havia ficat la pota fins al fons. Tota la classe se n'havia rigut, incloent-hi la noia que tant li agradava.

Per acabar-ho d'adobar, a l'hora de gimnàstica el colleccionista de xicotes de l'escola s'havia apropiat a flirtejar amb ella. Aquell presumit sense cervell havia aconseguit més avenços en dos minuts que ell en dos anys. En veure-la riure com una ximpleta, en Niko havia entès que seria la següent a formar part de la col·lecció. Es va esgarriar només de pensar-ho.

Havia sigut un d'aquells dies en què l'univers sencer semblava que hagués conspirat contra ell.

Mentre pensava en les seves calamitats, en Niko es va vestir de pressa. Es va enfundar uns texans trencats i la samarreta del dia anterior que hi havia sobre la cadira. Amb un ràpid gest de les mans, es va pentinar mentre observava el reflex del seu rostre al mirall de l'armari. En Niko havia nascut amb una peculiaritat: tenia un ull de cada color. L'un era blau i l'altre, verd. Els seus pares havien esperat que, en créixer, els ulls adoptarien el mateix color, però no va ser així.

A continuació, va arrossegat amb el braç els llibres que tenia damunt de l'escriptori i els va ficar a la motxilla. Es va dir que havia d'estalviar per comprar-se'n una de nova. Aquella era massa infantil i no contribuïa gens a la seva ja escassa popularitat.

Va aixecar els ulls mentre deixava anar un sospir i

aleshores la va tornar a veure. La frase misteriosa seguia reflectida al sostre. Tot intrigat, en Niko va llançar la motxilla sobre el llit i va treure el cap per la finestra, mirant de deduir l'origen d'aquella estranya projecció. Era una campanya de publicitat?

Però no va saber veure d'on provenia.

Es va recordar de la professora de física que havia substituït el seu enemic durant un mes, a principis de curs. Es deia Blanca. Era molt bonica i simpàtica, però parlava tan ràpid quan s'entusiasmava, que es va guanyar el sobrenom de Blancandecker.

Els havia parlat de la reflexió i la refracció. Havia entrat a classe amb un mirall enorme. Després d'apagar els llums, va demanar a en Niko que fes un núvol amb el guix de l'esborrador. El noi el va espolsar amb la mà i aleshores ella va encendre la seva lot. Gràcies al núvol de guix, van poder visualitzar el camí recte que seguia el feix.

Després va encendre els llums novament i els va proposar un **enigma**:

—IMAGINEU UN CARRER PER ON CIRCULA UN COTXE FOSC, SENSE LLUMS. TOTS ELS FANALS DEL CARRER ESTAN APAGATS. NO HI HA CAP MENA DE RESPLENDOR NI LLUM PROVINENT DELS APARADORS. TOT D'UNA, UN GAT NEGRE CREUA PER DAVANT DEL COTXE. MALGRAT AIXÒ, EL CONDUCTOR FRENA A TEMPS ABANS D'ATROPELLAR-LO. COM HA ACONSEGUIT VEURE'L?

A la classe es va fer un silenci expectant. Tots temien que una mala resposta donés com a resultat un punt negatiu en l'expedient. La Blanca va insistir un parell de vegades i, en no obtenir respostes, es va resignar a donar la solució:

—NINGÚ NO US HA DIT QUE FOS DE NIT. ERA A PLE DIA. AIXÍ DONCS, EL CONDUCTOR NO HA TINGUT CAP PROBLEMA PER VEURE'L I ATURAR-SE.

—NIKO!

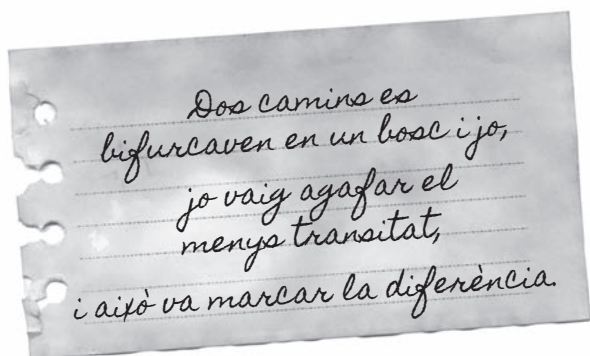
El to crispat de la seva mare va fer que renunciés a seguir buscant l'origen del missatge misteriós.

Va entrar a la cuina i va empassar-se gairebé sense respirar el bol de cereals i llet mentre la mare el sermonjava. Com cada matí, va baixar els esglaons de dos en dos fins a arribar al portal. Va obrir la porta de l'entrada, com sempre, i va mirar el carrer per on acostumava a baixar per anar a l'institut.

De sobte, es va aturar al portal. Una esgarripança li va recórrer l'espinada en recordar les paraules que tant l'havien intrigat uns minuts abans: «Si vols que passin coses diferents, deixa de fer sempre el mateix».

Instintivament, va girar el cap per mirar el carrer que pujava. Mai no havia agafat aquella direcció per anar a l'institut, perquè implicava fer marrada. A més, la part alta d'aquella zona era solitària i gairebé no hi havia botigues.

Va recordar com si fos un espurneig uns versos que havia vist a la carpeta de la setciències de la classe. Eren d'un tal Robert Frost i deien el següent:

Inspirat pel missatge misteriós i pel record d'aquest poema, en Niko va decidir anar per la pujada en lloc d'anar carrer avall.

Posseït per un sobtat entusiasme, li va semblar que era la primera vegada que passava per allà. Hi havia detalls del carrer que el sorprenien, des dels colors de les façanes fins a la fragància dels arbres tardorencs que brollaven de les voreres.

En Niko se sentia estranyament alerta, com si alguna cosa estigués a punt de succeir. Era possible que es produís algun canvi només per deixar de fer el mateix?

Acabava de fer-se aquesta pregunta quan va frenar en sec. Al costat d'una floristeria tancada, hi va descobrir un vell casalot que no havia vist mai abans. I, tot i així, hi havia passat per davant unes quantes vegades. D'això, n'estava segur.

Va aixecar el cap ple de curiositat. Malgrat l'alçària

de l'edifici, només hi havia una finestra al tercer pis. Estava cegada amb uns taulons antics de fusta. Tot plegat feia pensar que estava deshabitada.

En Niko va mirar inquiet la porta d'entrada. Era força més nova que la resta de la casa, que semblava a punt de l'enderroc. Estava feta d'una fusta bonica, en contrast amb la dels finestrals del tercer pis, que es veia corcada. I, més estrany encara, la porta estava fortament tancada amb tres panys robustos.

Allò no tenia sentit. Per què calia molestar-se a segellar una casa decrepita i abandonada?

En Niko es va fixar en la poca gent que hi passava per davant. Ningú no parava atenció al casalot. Alguns miraven la floristeria tancada, i tot seguit el seu esguard saltava a l'altra banda del carrer, com si no poguessin veure aquella edificació.

Tot i que arribava tard a l'escola, es va atansar per examinar de prop els tres panys que la protegien. Què redimonis hi havia a dins?

A l'esquerra de la porta, hi va descobrir un botó vermell. En Niko hauria jurat que aquell botó no hi era un segon abans; era com si hagués aparegut de sobte en mirar cap a aquella banda. Però sabia que això era impossible; així doncs, va assumir que no se n'havia adonat. Devia estar més adormit del que s'imaginava.

Mogut per la curiositat, no va poder evitar pitjar el botó.

Sense saber quina excusa donaria, va aguantar la respiració en sentir el so del timbre a través de la porta. Però abans que ni tan sols tornés a respirar, una veu estranyament llunyana va respondre per l'interfon:

PUJA, T'ESPERÀVEM.

